

<https://salt-peanuts.eu/consert/prima-primi-ogsa-i-2023/>

anmeldelse af duo koncert i Klub Primi 17.1.2023

Næste koncert var en duokoncert mellem den svenske kontrabassist **Johannes Nästesjö** og guitaristen **Jørgen Teller**. Sammen har de mere end 60 års erfaring som musikere og komponister af værker og til film, radio mm., og det er heller ikke første gang, de står i duoformatet sammen. Så sent som i juni sidste år udgav de albummet ”JJNovember One”. Så de spillede sammen. Og modsat forrige koncert var der ikke samme tilbageholdenhed fra start. Tværtimod. Teller lagde hårdt ud med bluesy melodistumper, mens Nästesjö fløj rundt i dekonstrueret skalaer i skiftevis flageoletter og fuldregister. Men hvor forrige koncert havde en konsensus, der fik musikken til at udpensle større formled, så spillede Teller og Nästesjö nærmere ved siden af hinanden som to sideløbende bevægelser der lejlighedsvis forende sig.

Men de er også to meget forskellige musikere. Hvor Teller i højere grad skifter brat mellem tilnærmelsesvis melodiske passager og rendyrket mikrotonalitet, så forkorter Nästesjö afstanden mellem rendyrket melodik og udvidet teknikker til et mere samhörigt udtryk. Ikke desto mindre mærker man stadig impulserne mellem dem, om end mere subtilt, og det giver passagerne, hvor de mødes i en forvrænget strygerduo mellem guitar og kontrabas, endnu mere gennemslagskraft. Og så er de videre igen ud af hver deres streng som en fangeleg uden de ved, hvem der fanger hvem. Men vi hænger på og lader tonerne skylle ind over os.

Man mærker især en stor, næsten barnlig, spilleglæde hos Teller, hvor idéerne bobler frem fra instrumentet uden stop (næsten), og så handler det bare om at følge med. Kun en enkelt gang stoppede han op, hvor Nästesjö trak det helt ned, så vi kunne få pusten igen.

Det giver en umiddelbarhed, hvor det ikke bliver fortænkt. Det handler ikke om, at de ikke er dygtige musikere, tværtimod, men at de kan slippe jerngrebet om forventningen, og der bliver plads til nye interaktioner.

Men i virvaret nærmere de sig hinanden langsomt, og Teller gav plads til at Nästesjö kunne udfolde sig over modale akkorder. De bliver mere afventende. De kaster melodier over til hinanden for at se, om den anden samler dem op. Til sidst føles det som de eftertænksomme og lidt sørgmodige passager står som et minde og en længsel for den bramfrie leg de havde engang sammen.

Det var en anderledes koncert, hvor man ikke på samme måde mærker skiftene. I stedet kræver det, at man læner sig tilbage og lader øret vandre frit hen over de toner, som opmærksomheden falder på.